

Ploaia

Ina M.

Aşa de supărat e cerul pe omul ce s- a- ndepărtat
De viaţa simplă şi cinstită şi care s- a apropiat
De tot ce îi complică traiul, se minte, minte zi de zi,
Că plânge- n hohote şi norii cu plumb se zbuciumă confuzi

În luna- n care altă dată nu îndrăzneau ca să apară
Pe cerul de la malul mării sau de la munte- n plină vară.
Atâtea lacrimi cad din cer de gândurile putrezesc,
Ni se îngălbeneşte grâul şi pulsul vieţii- i nefiresc!

Perdeaua ploii trasă- n ceaţă ne îngustează orizontul,
Umanitatea e- n derivă, direcţia ... cum bate vântul!